

GÜNEŞ

Güneş batır, gündüzün
ağlı başında gider,
Köhne yerin yadına
taze bir akşam düşür.
içinden çıkardığı
alev mumu eritir,
Azabın ışığında
karanlıklar görüşür.

Gecenin kilidini,
Seherler Güneş açar,
Çiçeği gökten düşer,
Gül-çiçek açan yerin.
Gün batır, arkasınca
yerin lezzeti kaçır,
Gidip neyini bulak
lezzeti kaçan yerin?

Mum söner, arkasınca
Güneş gider yatmağa,
Göğün çektiği azap
yerin hoşuna gelir...
Mum yanar, karanlığın
kanını karartmaya,
Gün doğar, yer yüzünün
aklı başına gelir...

Mehmet İSMAİL